

עין מושפט‏^{עין מצוה}

פה א מיי פ"ג מה' גינה הל' י טומ'ט סי' עז:

»

תורה אור השלם

- ↑ כי יגבש איש שור או שור וטבחו או ארז או חמשה בקר יגשלו תחת השור וארבע אצן תחת השדה:
שמות כז לו

»

מוסף רש"י

אמאי פטרי רבנן. דפליגי אלדרי מאיר פטרי מקום ארבעה ומשה, הולא וטבחו על ידי חמר אוקממא, הא שמיטה ראיה היא מלחוריתא (כתובות ד,ד). כיון דרשות בה פורתא אסריה, ולמר נמי (חולין כ"ה) היתה צדמת חכמינו רבנא, למי נעדות סוכים, כיון ששטת בה סימן אחד אסריה (שם), ולא דמריה קא טבח. והא אסתרף עליה וחיובא דתשלומי ארבעה וחמשה טביחה כתיב הכי ועד גמר שמיטה לא חמיטה וממאי דמטי גמר שמיטה אסתרף צדמתא על צבליה ומחיה שטתא אסתרף מניה, דאי איתא לא הדרתא בעלמא ולא דמריה היא (שם). באומר בבבא זביחה הוא עובדה. לעבודת סוכים, דאי עובד לעבודת סוכים על גמר וציה (שם). החזירה שומר לבטלים מוודה. ופטור שומר (קטן נח). ואפי"ג דשקלי ליה כי דינא הוא שומר פטור, דהיינו כשהחזיר שור מנבלא הוא (ע"ר נח). דלמר לא הוי מורא אכלתא לי מורא שטלימתא (כתובות ד,ד). דבר הגורם לממון (שם) דמין דמי. והאי נמי אפי"ג דלא שוי מדי טרס דמורא או כדי ליתא בעי לטעמי לא מורא מנבלא (שם). קדשים חייב. באחריותו חייב. משום ארבעה וחמשה ומתם דגורס לממון הוא ואפי"ג דשקל לאו ממון צבליה הוא ובקדש לא ש"י קמ דרעטו כתיב (שם).

»

רבנו הגנאל

ואקשינן, למאן דאמי מרובין דרבנן דפליגי על פטרי רבנא אטאי פטרי גב טבחה בשבת מלשלא ד' הו', והא מדאוריתא לא מחייב אשחוט לעבדה וזה ופרקינן, כי קא פטרי רבנן אשחוט לעבדה וזה והשוחט שור הנסקל. ואקשינן, לרי מאיר בשחט לעבדה וזה אמאי חייב, איטורי הנאה הוא ולאו דמריה קא טבח. וזביחה הוא עובדה, שיון ששחט בה רוב שנים נחתייב בטביחה ואינו חייב לעבדה וזה עד שיגמר שחיטתו, יתכן שלא יגמור שחיטתו והתיה הבהמה מותרת.

ואקשינן עובת חוב משרו הנסקל, ופרקינן רבה כגון שמסרו לשומר והזיק והועד ונגמר דינו בביתו של שומר ונגבש מבית השומר והגבשו שנגבשו מבית השומר, וסבר לה ר' מאיר כי ר' יעקב דאמי (ע"ל מה ט, א) אף משנגמר דינו אם החזירו השומר לביתו מותר. וסבר לה (לה) עור כר' שמעי דאמי (נפחים כז, א). דבר הגורם לממון כממון דאמי, הילכין כר' דאיוו הוה האי שור הנסקל קיים ואחרתיה שומר לבטליה לא הוה מחתייב לשלם, ועכשיו הגבש וטבחו בנה לו לחיות חייב לשלם שור לבטליה. אף על פי שאיטורי הנאה הוא, נגיבשו היא שגרמה לו לשלם ממון, כיון שגם לו לשלם ממון כממון דאמי. ולפיכך חייב בו ר' מאיר. חוב אקשינן בהאי טעמ' דאוקימנא מנחנין לרי מאיר ולוקה ומשלם אית ליה ומת ומשלם ליה לית, והדרתניא גבב וטבח בשבת חייב בטובח על ידי שליח. וחכמי פטורין, אוקימנא ר' שמעי דאית ליה שחיטה (שאניה) ראיה לאכילה לאו שמה שחיטה וסבר לה ר' שמעי כר' יוחנן הסנדלר. ומי מציה מוקמת להא לתומי ר' מאיר ולא ר' שמעי, והא מדרקתאני סיפא ר' שמעי בשני אלו, מכלל דבכולה מתניתין מודה. ופרקינן מכלל דמודה בטבח ומכר לרפואה ולכלבים אבל בשארא דמתני פליגי. גבב משל אביו וטבח ומכר מולי. בעא מיניה רבא מרב נחמן גבב שור של שני שוחפין וטבחו והורדה לאחד מיהו, חמשה בקר (שמות כא, לו) אמ' רחמנא ולא חמשה חצאי בקר, או דילכא אפילו חמשה חצאי בקר. אמ' ליה בר נחמן חמשה בקר אמ' רחמנא ולא חמשה חצאי בקר. באורחא אמ' ליה הכי, לצפרא אמ' ליה הכי חמשה בקר אמ' רחמנא ואפי' חמשה חצאי בקר, דחנן גבב משל אביו וטבח ומכר ואחר כך מת אביו משלם חמשה חצאי בקר אמ' ליה רבא כיון שפת אביו יש לו גם הוא חלק באותה הגנבה שגבב מאביו ונעשית גיבת השוחפין (וברישתין היתת), הנה כאלו הורד בו לעצמו ופטור מתשלומי ר' הו'. ואף על פי כן, (שענין) שמשלם ר' הו'. מאי טעמא (משום) שטבחו בחיי אביו, וטבחו כולו באיטורא קרינא ביה. אבל סיפא דקתאני גבב משל אביו ומת ואחר כך טבח אינו משלם ר' הו' וכיון שאחריו מיתא אביו יש לו גם הוא חלק בו כשטבחו נמצא נחלק כי שחיטתו של אינה טביחה באיטור כי שלו שחט ולפיכך פטור.

עא:

כיון ששחט בה פורתא אסרה. ואפילו למ"ד אין לשמיטה אלא צדק^א נאסרת בפורתא קמא שהאיסור תלוי במעשה ולא בשמיטה כדקאמרין בהשוחט (חולין דף מ. ט) אפי"ג שאלמ המשחמה לציבתא חזירו לא אסרה עשה צה מעשה אסרה^ב ואהיהא פורתא

לא מחייב בתשלומי ד' וה' ואפילו למ"ד ישנה לשמיטה מתחילה ועד סוף כדאמרין לקמן דענין וטבחו כוליה צאיסורא: **איסורי הנאה** ולא דמריה קשחית. וא"ת ולמה לי טעמא דלא דמריה קשחית פסוק ליה דאין זה טביחה דמתקן צעפר צעלמא הוא כדאמרין בהשוחט (סג) גדי השוחט חטאת צבצב צחוק לע"ז חייב שלשה חטאות ופרקינן אשחוטיו חון לא ליחייב מתקן צעפר הוא דאסרה בשמיטה פורתא לע"ז^א ויש לומר דהתם נמי לא פריך אלא משום דבעי ראיה לפתח אהל מועד וכיון דנאסרה בשמיטה פורתא חו לא חזי לפתח אהל מועד דאין ואם תאמר ומה צדק דלאו דמריה קטנא הא כל טובח נמי לאו דמריה קטנא דמי שחט לא פורתא קנייה צנינו מעשה^ב ויש לומר דלא חשבי שנינו מעשה לקנות צדק ואם תאמר ומי"ט דרבי מאיר דמחייב הכא והא צפרק כיסוי הדס (חולין דף פה. טס"ג) מפרש טעמא דר' מאיר דלא בעי שמיטה ראיה משום דגמרי שמיטה משחוטיו חון דדינן שמיטה משמיטה ואין דינן שמיטה מצינחה מטנחו טנח והכן אצל הכא דכתיב וטבחו אדרבה אית לן למילף טפי עניניה שמיטה ממאי דנילף טביחה משמיטה וי"ל דהכא איכא למימר דינן שמיטה דעריה משמיטה דעצירה שאסור לו לגנוז ולשחוט משחוטיו חון ואין דינן טביחה מטנחו טנח והכן שמיטת היתר והא דלא משני הכי צפרק כיסוי הדס (שם) משום דבשוחט אותו ואת בנו פעמים ששחט את העריפה קודם שחט (שמות שמיטת) שמיטת היתר^א ועי"ל דדינן דבר הנאמר צסיני מדבר הנאמר צסיני אצל וטבחו טנח לא נאמר צסיני והא דלא משני התם הכי משום דלית לה שנינו אחרתיו ומיהו קשה צביש פ"ב דצימות (דף פ. ט:) אמר דינן אחים מאחים ואין דינן אחים מחליין אפי"ג דשנים עשר עבדין אחים אנתנו לא נאמר צסיני וי"ל כיון דילפינן דבר צמד דוכתא דשמה שמיטה כגון צאותו ואת בנו משום שמה שמיטה וליכא למימר דלדרכה נילף בתשלומי ארבעה וחמשה שאין ראיה לא שמה שמיטה וינמא הוא הדין צאותו ואת בנו דהא כיון דאיכא למימר דהא הכי והכי סבירא דדינן דבר הנאמר צסיני מדבר דיעא דגרמי דכל שכן דמחייב דבבר הגורם לממון דמי. תימה דלי"ל למימר דסבר כרבי שמעון לימא דר' מאיר לטעמיה דלאין דמי דבר שעיקרו ממון דבר שאין עיקרו ממון כגון שורף שטרותיו של חזירו מי שמעת ליה אם כן רבי מאיר דמחייב צשורף שטרותיו כדאמרין התם (לקמן דף נח. טס) דמאן דלאין דינא דגרמי גנבי ציה דמי שטרף מעליה כ"ש דמחייב דבבר הגורם לממון וי"ל דאיכא נמי סבירא למימר איפכא דע"כ לא מחייב רבי מאיר אלא דיענא דגרמי כגון צשורף שטרות של חזירו וכיוצא בו שראוי השטר לכל העולם למכור ולגבות בו וכן במספק גפטו על בני צפואתם של חזירו ראיה התפוצה לכל העולם אצל דבר הגורם לממון כמו שור הנסקל וקדשים שחייב צאחריותן אינו ראוי אלא לזה שפטר בו עזמא לא חייבי דרבי מאיר להכי קאמר דסבר לה כרבי שמעון וי"מ דלהכי קאמר דסבר לה כרבי שמעון משום דרבי שמעון קאמר דהדיא דחייב ארבעה וחמשה דבבר הגורם לממון^א אצל ממאי דמחייב רבי מאיר דיענא דגרמי אין להוכיח שחייב ארבעה וחמשה דבבר הגורם לממון^ב וריצ"א מפרש דדיענא דגרמי לא מחייב רבי מאיר אלא מדרבנן כדמוכח כסוף הכונס (ע"ל דף סב). ע"י מוס' לע"ל נד. ד"ה מתורן: **מבבב** דבבבואה מתניתין מודה. קאת קשה דמה דיוק הוא זה: **מבבה** והורדה **לאחד מהם** אליבא דמ"ד (לקמן דף עה). מודה בקנס ואחר כך בלא עדים פטור מיבעי ליה דע"כ כשם עדים דבבר מיירי^ט דאי בלאן עדים צהודאה לא יתחייב צשום עינן:

מרובה פרק שביעי בבא קמא

לכסי פטרי רבנן. דשמיטה שאינה ראיה היא וכדצרי ר' שמעון: **כיון** דשחית צה פורתא איספארה. משום זכחי ממזים דקא סלקא דעתך ישנה לשמיטה מתחילה ועד סוף וממתחילה נאסרה משום זכחי ממזים ולענין תשלומין ד' וה' וטבחו (שמות כא) כולו צעינן כדאמרין לקמן (ע"ב) כי גמר לה לאו דמריה קטנא

שכבר איבדה ממנו קודם שחיתה ונאסרה עליו והוה ליה כמו שהשליכה לאור קודם שחיתה דמשלם קרן וכפל ותו לא: **בגמר וציחה** הוא עובדה. לע"ז הוא עובד בגמר וציחה ולא בתחילה: **שמסרו צעליו לשומר**. קודם שזיק והזיק צצית שומר כו': דר' יעקב צצילי שור שנגח ד' וה' ט: **מוחו**. ואומר לו הרי שלך לפניך. נמצאת שאפי"פ שאינו שוה כלום גורס לממון הוא דכל זמן שהוא קיים שומר פטור את עצמו צו ואם יאבד יגשל דמיו: **קדשים שחייב צאחריותם**. גנב שגנב קדשים מצית צעלים אם קיבלם צעליו עליו צאחריות כגון דלמר הרי עלי עולה והפריש וו: חייב. לשלם כפל ט). דלע"ג דלאו ידידה הוה אלא דהקדש כיון דגורס לממון הוא דאי משני צציו צעי לשלומי דדידיה דמיא: **מי מליים מוקמם למפניסין**. דגנב וטנח ציוס הכפופים כרבי מאיר לחודה דלמר לוקה נפשו ואם מדקתני כו': **לרפואה ולנצלים**. ואיצטריך ללשמעינן אפי"ג דלרבי שמעון שמיטה שאינה ראיה לא שמה שמיטה קרן שמיטה ראיה קא חשבי לה אצל ציוס הכפופים פליגי משום דלאין לוקה ומשלם: **והורה לאחד מהן**. על חלקו ומודה בקנס פטור: **מסו**. למייצו לשלם לחזירו את חלקו כשיצאו עדים: **דלא**

אביו וטבח ומכר ואח"כ מת אביו משלם תשלומי ארבעה וחמשה והא הכא כיון דמת אביו כמו שקדם והורה לאחד מהן דמי וקתני משלם תשלומי ארבעה וחמשה א"ל הכא במאי עסקינן^א כגון שעמד אביו ברין אבל לא עמד ברין מאי אינו משלם תשלומי ארבעה וחמשה אי הכי ארתני סיפא גבב משל אביו ומת ואח"כ טבח ומכר אינו משלם תשלומי ארבעה וחמשה ניפלוג בדידיה במה דברים אמורים שעמד ברין אבל לא עמד ברין אינו משלם תשלומי ארבעה וחמשה א"ל הכי נמי איירי דנסיב רישא אביו ומכר ואח"כ מת אביו נסיב סיפא נמי גבב משל אביו ומת אביו ואח"כ טבח ומכר לצפרא א"ל חמשה בקר אמר רחמנא^א ואפי' חמשה חצאי בקר והאי דלא אמרי לך באורחא דלא

שמיטה משמיטה קסבר רבי מאיר יש לנו לומר ככל מקום ולהכי בתשלומי ארבעה וחמשה נמי שמה שמיטה וליכא למימר דלדרכה נילף בתשלומי ארבעה וחמשה שאין ראיה לא שמה שמיטה וינמא הוא הדין צאותו ואת בנו דהא כיון דאיכא למימר דהא הכי והכי סבירא דדינן דבר הנאמר צסיני מדבר דיעא דגרמי דכל שכן דמחייב דבבר הגורם לממון דמי. תימה דלי"ל למימר דסבר כרבי שמעון לימא דר' מאיר לטעמיה דלאין דמי דבר שעיקרו ממון דבר שאין עיקרו ממון כגון שורף שטרותיו של חזירו מי שמעת ליה אם כן רבי מאיר דמחייב צשורף שטרותיו כדאמרין התם (לקמן דף נח. טס) דמאן דלאין דינא דגרמי גנבי ציה דמי שטרף מעליה כ"ש דמחייב דבבר הגורם לממון וי"ל דאיכא נמי סבירא למימר איפכא דע"כ לא מחייב רבי מאיר אלא דיענא דגרמי כגון צשורף שטרות של חזירו וכיוצא בו שראוי השטר לכל העולם למכור ולגבות בו וכן במספק גפטו על בני צפואתם של חזירו ראיה התפוצה לכל העולם אצל דבר הגורם לממון כמו שור הנסקל וקדשים שחייב צאחריותן אינו ראוי אלא לזה שפטר בו עזמא לא חייבי דרבי מאיר להכי קאמר דסבר לה כרבי שמעון וי"מ דלהכי קאמר דסבר לה כרבי שמעון משום דרבי שמעון קאמר דהדיא דחייב ארבעה וחמשה דבבר הגורם לממון^א אצל ממאי דמחייב רבי מאיר דיענא דגרמי אין להוכיח שחייב ארבעה וחמשה דבבר הגורם לממון^ב וריצ"א מפרש דדיענא דגרמי לא מחייב רבי מאיר אלא מדרבנן כדמוכח כסוף הכונס (ע"ל דף סב). ע"י מוס' לע"ל נד. ד"ה מתורן: **מבבב** דבבבואה מתניתין מודה. קאת קשה דמה דיוק הוא זה: **מבבה** והורדה **לאחד מהם** אליבא דמ"ד (לקמן דף עה). מודה בקנס ואחר כך בלא עדים פטור מיבעי ליה דע"כ כשם עדים דבבר מיירי^ט דאי בלאן עדים צהודאה לא יתחייב צשום עינן:

שמיטה משמיטה קסבר רבי מאיר יש לנו לומר ככל מקום ולהכי בתשלומי ארבעה וחמשה נמי שמה שמיטה וליכא למימר דלדרכה נילף בתשלומי ארבעה וחמשה שאין ראיה לא שמה שמיטה וינמא הוא הדין צאותו ואת בנו דהא כיון דאיכא למימר דהא הכי והכי סבירא דדינן דבר הנאמר צסיני מדבר דיעא דגרמי דכל שכן דמחייב דבבר הגורם לממון דמי. תימה דלי"ל למימר דסבר כרבי שמעון לימא דר' מאיר לטעמיה דלאין דמי דבר שעיקרו ממון דבר שאין עיקרו ממון כגון שורף שטרותיו של חזירו מי שמעת ליה אם כן רבי מאיר דמחייב צשורף שטרותיו כדאמרין התם (לקמן דף נח. טס) דמאן דלאין דינא דגרמי גנבי ציה דמי שטרף מעליה כ"ש דמחייב דבבר הגורם לממון וי"ל דאיכא נמי סבירא למימר איפכא דע"כ לא מחייב רבי מאיר אלא דיענא דגרמי כגון צשורף שטרות של חזירו וכיוצא בו שראוי השטר לכל העולם למכור ולגבות בו וכן במספק גפטו על בני צפואתם של חזירו ראיה התפוצה לכל העולם אצל דבר הגורם לממון כמו שור הנסקל וקדשים שחייב צאחריותן אינו ראוי אלא לזה שפטר בו עזמא לא חייבי דרבי מאיר להכי קאמר דסבר לה כרבי שמעון וי"מ דלהכי קאמר דסבר לה כרבי שמעון משום דרבי שמעון קאמר דהדיא דחייב ארבעה וחמשה דבבר הגורם לממון^א אצל ממאי דמחייב רבי מאיר דיענא דגרמי אין להוכיח שחייב ארבעה וחמשה דבבר הגורם לממון^ב וריצ"א מפרש דדיענא דגרמי לא מחייב רבי מאיר אלא מדרבנן כדמוכח כסוף הכונס (ע"ל דף סב). ע"י מוס' לע"ל נד. ד"ה מתורן: **מבבב** דבבבואה מתניתין מודה. קאת קשה דמה דיוק הוא זה: **מבבה** והורדה **לאחד מהם** אליבא דמ"ד (לקמן דף עה). מודה בקנס ואחר כך בלא עדים פטור מיבעי ליה דע"כ כשם עדים דבבר מיירי^ט דאי בלאן עדים צהודאה לא יתחייב צשום עינן:

דמי דבר שעיקרו ממון דבר שאין עיקרו ממון כגון שורף שטרותיו של חזירו מי שמעת ליה אם כן רבי מאיר דמחייב צשורף שטרותיו כדאמרין התם (לקמן דף נח. טס) דמאן דלאין דינא דגרמי גנבי ציה דמי שטרף מעליה כ"ש דמחייב דבבר הגורם לממון וי"ל דאיכא נמי סבירא למימר איפכא דע"כ לא מחייב רבי מאיר אלא דיענא דגרמי כגון צשורף שטרות של חזירו וכיוצא בו שראוי השטר לכל העולם למכור ולגבות בו וכן במספק גפטו על בני צפואתם של חזירו ראיה התפוצה לכל העולם אצל דבר הגורם לממון כמו שור הנסקל וקדשים שחייב צאחריותן אינו ראוי אלא לזה שפטר בו עזמא לא חייבי דרבי מאיר להכי קאמר דסבר לה כרבי שמעון וי"מ דלהכי קאמר דסבר לה כרבי שמעון משום דרבי שמעון קאמר דהדיא דחייב ארבעה וחמשה דבבר הגורם לממון^א אצל ממאי דמחייב רבי מאיר דיענא דגרמי אין להוכיח שחייב ארבעה וחמשה דבבר הגורם לממון^ב וריצ"א מפרש דדיענא דגרמי לא מחייב רבי מאיר אלא מדרבנן כדמוכח כסוף הכונס (ע"ל דף סב). ע"י מוס' לע"ל נד. ד"ה מתורן: **מבבב** דבבבואה מתניתין מודה. קאת קשה דמה דיוק הוא זה: **מבבה** והורדה **לאחד מהם** אליבא דמ"ד (לקמן דף עה). מודה בקנס ואחר כך בלא עדים פטור מיבעי ליה דע"כ כשם עדים דבבר מיירי^ט דאי בלאן עדים צהודאה לא יתחייב צשום עינן:

ואקשינן עובת חוב משרו הנסקל, ופרקינן רבה כגון שמסרו לשומר והזיק והועד ונגמר דינו בביתו של שומר ונגבש מבית השומר והגבשו שנגבשו מבית השומר, וסבר לה ר' מאיר כי ר' יעקב דאמי (ע"ל מה ט, א) אף משנגמר דינו אם החזירו השומר לביתו מותר. וסבר לה (לה) עור כר' שמעי דאמי (נפחים כז, א). דבר הגורם לממון כממון דאמי, הילכין כר' דאיוו הוה האי שור הנסקל קיים ואחרתיה שומר לבטליה לא הוה מחתייב לשלם, ועכשיו הגבש וטבחו בנה לו לחיות חייב לשלם שור לבטליה. אף על פי שאיטורי הנאה הוא, נגיבשו היא שגרמה לו לשלם ממון, כיון שגם לו לשלם ממון כממון דאמי. ולפיכך חייב בו ר' מאיר. חוב אקשינן בהאי טעמ' דאוקימנא מנחנין לרי מאיר ולוקה ומשלם אית ליה ומת ומשלם ליה לית, והדרתניא גבב וטבח בשבת חייב בטובח על ידי שליח. וחכמי פטורין, אוקימנא ר' שמעי דאית ליה שחיטה (שאניה) ראיה לאכילה לאו שמה שחיטה וסבר לה ר' שמעי כר' יוחנן הסנדלר. ומי מציה מוקמת להא לתומי ר' מאיר ולא ר' שמעי, והא מדרקתאני סיפא ר' שמעי בשני אלו, מכלל דבכולה מתניתין מודה. ופרקינן מכלל דמודה בטבח ומכר לרפואה ולכלבים אבל בשארא דמתני פליגי. גבב משל אביו וטבח ומכר מולי. בעא מיניה רבא מרב נחמן גבב שור של שני שוחפין וטבחו והורדה לאחד מיהו, חמשה בקר (שמות כא, לו) אמ' רחמנא ולא חמשה חצאי בקר, או דילכא אפילו חמשה חצאי בקר. אמ' ליה בר נחמן חמשה בקר אמ' רחמנא ולא חמשה חצאי בקר. באורחא אמ' ליה הכי, לצפרא אמ' ליה הכי חמשה בקר אמ' רחמנא ואפי' חמשה חצאי בקר, דחנן גבב משל אביו וטבח ומכר ואחר כך מת אביו משלם חמשה חצאי בקר אמ' ליה רבא כיון שפת אביו יש לו גם הוא חלק באותה הגנבה שגבב מאביו ונעשית גיבת השוחפין (וברישתין היתת), הנה כאלו הורד בו לעצמו ופטור מתשלומי ר' הו'. ואף על פי כן, (שענין) שמשלם ר' הו'. מאי טעמא (משום) שטבחו בחיי אביו, וטבחו כולו באיטורא קרינא ביה. אבל סיפא דקתאני גבב משל אביו ומת ואחר כך טבח אינו משלם ר' הו' וכיון שאחריו מיתא אביו יש לו גם הוא חלק בו כשטבחו נמצא נחלק כי שחיטתו של אינה טביחה באיטור כי שלו שחט ולפיכך פטור.

מסורת הש"ס

^(א) (כתובות לה. וט"ג),
^(ב) ונגבש מבית שומר ל"ג,
^(ג) לע"ל מה. לקמן נח:
^(ד) (כתובות לה. א),
^(ה) (נפחים טז: וט"ג),
^(ו) לקמן ע"ד:
^(ז) ע"י מוס' כתובות נח:
^(ח) ד"ה יש גבב,
^(ט) (ע"י מוס' כ"מ לו. ד"ה ושאל),
^(י) (לע"ל מה. ט) כס"א:
^(יא) דאי מיהבד,
^(יב) (ד"ה דע"ל).

»

הגהות הב"ח

^(א) רש"י ד"ה חייב לשלם כפל ד' הו' דלע"ג:

»

גליון הש"ס

^{גב' ואפילו חמשה חצאי בקר. עיין לע"ל דף ט ע"א מוספות ד"ה סופר שלם:}

»

מוסף תוס'

^{א. גבי עבדיה ורה מודה. מוס' יריד. ב. דין גבי ע"ז לא בעינן שחיטה שאף הנזיר לשם י"ט אסרה בהנאה דלא גרע משחטה גביר לשם ע"ז שחיה אסורה בהנאה. מוס' יריד. ג. דינן דנאסר משום עבדות כוכבים פקע שם קדשים מיתה ונעשית של עבדות כוכבים, ורפארי בעלמא היא ותו לא מחייבי עליה משום שחיטת חוק. ד"י חולין מ"ג ע"ב. ד. אלא על כרחן בהכי חייבי רחמנא נמי לא שנת. חמשה מכות לא ע"י ד"ה חוק. ה. דין איצטריך למימר דינן שחיטה מביחשה אפילו אם נמצאת הארשונה טרפה דהוי שחיטת היתר, אבל אם נמצאת השניה טריפה לא היה צריך לטעמא מוס' חולין פ"ה ע"א ד"ה דין. ו. אבל אי לאו דילפינן הכא (בחולין) שחיטה משחיטה הוה לילפינן בארבעה וחמשה טביחה מביחשה אפי"ג דלא נאמר כסיני, בראיתא נמי ביבמות. מוס' חולין ט. דכממון גמור משוי ליה. נמנין ורשבי"א מכות לא ע"א. פ. ה. דין הן מכות לא ע"א ד"ה סבר ד"ה. אלא דקראת משלם משום דמפסי ליה. נמנין ורשבי"א ט. ד' מאיר לא חזינא מחתייב ברינא דגרמי אלא קרן אבל לחייב לשלם על ידו תשלומי ד"ה לא חזינא. מוס' כתובות לא ע"א ד"ה סבר לה. ט. מדבעי לחיוביה' חצאי בקר אחלק חבירו. ר"פ.}

